

טסורהת הש"ט
עט הוספות

אגוזה חב"ד

(ב) נבי' של דת וסמכה
ברוח אגדת:

גלאדיות הצעיר

תורה אגד חפלם
א. מאניהם ליבן
ודברת גם בשבד
בכינע יכלח ברוך
ושבחן יכין

הנלה נס

הַנְּדִיבָרִים וְהַמְּלֵאָה

| ۱۷

פָּתַח אֶת זָהָב
אֲמִתְבֵּעַ לְכָל חָרֶצָן:

בְּמִזְרָחַתּוֹתָיו

סְבִירָה

**רָצֶה בְּמַלְכָּה
רָאשֵׁי בְּחוֹן בְּתִחְלָה**

וְעַמְקָדָה (בְּ) בְּ

ליכן. כו' ניא אלטניך
ויש רטי ליקון לא ע"א

לקרורא קריית שטח ומחסן. מכון מתחם ממוחה שכאג'ע ווּקְרֹרָא קירמא צמונ אַל לְלָהָ טַלְלָן לוּ נִלְמָלָן קְשָׁה עַד דִּיקְרָה קְרָמָה ר' יְזָהָר אֲזָהָן הַנְּצָדֵךְ וּבָרְךָ וְלָטְקָמָן עַלְמָמָן: **לאבר** ר' בֶּן יְזָהָר אֲזָהָן הַנְּצָדֵךְ וּבָרְךָ וְלָטְקָמָן יְלָוּ מְעִיטָה וּפְקוּדָה מְלָרָס לְמָרָה הַכְּלִילָה סְטוּמָמָלָס יְלָוּ מְעִיטָה וּפְקוּדָה מְלָרָס לְמָרָה הַכְּלִילָה

למתקין נס לנק ה' נגנולו מרכזתנו
למתקין נומר ונגנול ק יחתלן

ואיש כרבנן גמליאל סבירא להו ל'מו רבנן
גמליאל לעולם רבנן גמליאל סבירא להו
והא דקה אמרי עד חזות כד להרהור את
הארם מן העכירות כORTHOGRAFIA הכתמים עשו סייג
לרביריהם * כדי שללא יהא אדם בא מן השוד
בעור ואומר אליך לבייתי ואוכל קמעע
ויאשתה קמעע ואישן קמעע ואוח"כ אקראי
קיש ואחפפל וחותפותו שינה ונמציא ישן כל
היללה אבל אדם בא מן השדה בערב נCONS
לביתה המכוסת אם גובל בקרות קורא ואם תיל
לשנות שונה וקורא קיש ומתחפל ואוכל פטו
ומברך * וכל העופר על דברי הכתמים חיב
מיותה ומאי שנא * בכל דוחכתה דלא כתני חיב
מיותה ומאי שנא הכא דקטני חיב מיותה
אבייעת אימא משום דראיכא אוונס שינה
ואיביע"א לאפקוי ממאן דאמר י"ת הפלח ערבית
רטשות קמ"ל החוכבה: אמר מר קורא קיש
ומתחפל מסיע ליה לר' יוחנן דאמר ר' יוחנן
- איזחו בן העולם הכא והסוכך גנאללה
הפלחה של ערבית וב' דחשען ב' לוי אומר
הפלחה באמצע תקנום במאי Ка מפלני * א'

כונכיה איבע"א סברא איבע"א סברא דרי יוחנן סבר גואלה . מאוחרת
הו אלא גואלה מעלייה לא הוויא אלא עד צפרא ור' יהושע בן לוי סבר
ב' בין ולא הוויא אלא מצפרא לא הוויא גואלה מעלייה א"ז ואב"א קרא ושניהם מקרא
אחד רשו וסביר"ז בשכבר ובוקמך ר' יוחנן סבר מקיש שכיבה לקומה מה
קיקומה קיש ואחיך חפה לא שכיבה נמי קיש ואחיך תפלה ר' יהושע בן לוי סבר
מקיש שכיבה לקומה מה קומה קיש סמוך למפטמו אף שכיבה נמי קיש סמוך
למפטמו מתיב מ"ר ביצה דובינא ^טבעוב מבד שטים לפניה ושתים לאחריה
אי אמרת עבי לסמך הא לא קא סמך גואלה לchapלה דהא עבי למיימר השכיבנו
אמריו . בין דתקיש רבנן השכיבנו כנואלה אריכתא דמייא דאי לא תימא הכי
שהחרית הכי מץ סמך והו ^ו אמר רבי יוחנן ^ז בתחלה אומר ^ז ה' שפת הפתחה
לכוסוף ^ז הוא אומר ^ז דו לרצין אמריו פי אלא התרם כיוון ותקינו רבנן למיימר ה'
שפת הפתחה אריכתא דמייא הכא נמי כיוון דתקינו רבנן למיימר השכיבנו
בגנאולה אריכתא דמייא ^ט אמר רבי אליעזר א"ר אבניא ^ט כל האומר ^ט תחלה לדוח
בלום . שלש פעמים מوطטה לו שהוא בן העולם הבא מאי טעם א"ל מא

משום ראתה בא"ל פ' ב"נ נימא א"ש רשות המומי דרך ראתה בחטוניא אף^י אלא מושם ראות כביה י' פותח את י"ד היל הנודול דרכיב ב"ה נוthen לחם לכל בשר אלא מושם דאית ביה תרתי אמר רב כיון מפני מה לא נאמר פמי שישי בה מפלתן של שונאי ישראל דרכיב^ו נפללה לא חסופה קום בתולת ישראלי במערבה מתרץ רון באשר ר' קדרש שנא^ז סומך ה' לכל הנופלים: א"ר אלעזר בר אבינא גדור מה שנאמר במיכאל יותר ממה שנאמר בנבריאל זאיילו במיכאל כת"י ועף אליו אחד מן השופטים ואלו נבי נבריאל כת"ז ודאית נבריאל אשר ראות בחוץ בתחלת מעוף ביעף ונור מאי משמע רהאי אחד מיכאל הוא אמר ר' יוחנן אהית אחד כתיב דבא ועף אליו אחד מן השופטים וככתי חתם^ט ותני מיכאל אחד (מן) השרים הראשונים בא לעזרנו חטאנו מיכאל באחת נבריאל בשיטים אלה נארבע ומלאך המות בשמנה ובשעת המגפה באחת: א"ר יהושע בן לוי ע"פ שקרוא אדם ק"ש בבידכ"ג נמצאה לקרתו על מטהו אמר רב כיון יוסי" מי קרא^ט רצוו ואל תחתטו אמרו בלבבכם על משבבכם וזומו שלה אמר רב נצמן

84

שתי הברכות וקורא את שמע, על כרחונו אנו צריכים לוחות לפि הירושלמי שיש בעניות אמן שבון בורות, מפני שאין סוף עניין, אלא שבאל מלך נאמן מידא אין בה לא הפסיק ולא בורות.

ואף הרב ר' יהודה בר' יקר שהיה רבו של הרב הנזבר (ט) כhab בפי המפלות שסוף ברכות הן, ושהאפשר לעונת אמן, ושבמקומו אומרים אל מלך נאמן, ואף הרב אלפסאי זיל כתוב בתשובה שאלה, ששאלתם על איזו ברכה אדם עונה אמן אחר עצמו, כל ברכה שתויפת אחרית ברכה אחרת, אינו רשאי לענות אמן, וכל שאיןו כן עונה אמן, כגון בונה ירושלים של ברכת המזון, שאין הטוב והמטיב מוחברת עמה, שלישתן מן התורה והוא מדברי סופרים, וכן ברכות הבוחר בעמו ישראל באבבה שאין אחריה אלא קיש שאינה מעכבות את הרכות, וכן גאל ישראל שבברכה אחרונה של קיש, שקיים לחוד ותפלת לחוד, ואעפ' שצරיך לסמוך גאולה לחדלה וכו'. אלמא שהם סוברים שסוף ברכות הם. ואיך ציריך לפרש פורס על שמע בפי ריבינו שלמה זיל (מגילת כ"ג) ומטעם שכתבנו, וכן עיקר שוויה לשון טrust. שמאלקן ואומר אותה מהן, וסמכו ע"ז מפני שאנשי משמר היו סומכין שלא לומר אלא ברכה אחת כמו שביארנו במקומו,

ואעפ'... (ז) פורס לשון מביך מענין כי הוא יברך הזבח (ש"א ט' י"ג) שתרגומו יפרום על דיבחא. אף זו נראה לי שרמו על פרישת שבכיצעת המוצא תקופה לכל טורי טבודה, ואעפ' שהרב ריבינו משה זיל פריש בפרישת שמע כפ' ואחרון (רמב"ם ה' תפלה פ"ח מ"ה) האמת יעשה דרכו. נמצא מ"מ שיד sclgn שווה שבאל מלך נאמן (אינו הפסיק ולא בורות). והוא sclgn דבר האמור בתיקנת חכמים אינה הפסיק ולא בורות, שהרי בסמיכת גאולה לחדלה אמרו וכי (ברכות ד') והא אמר ר' יוחנן אומר ה' שפתוי תפחה וכו', כלומר והות ליה הפסיק לטמיתו, ותירץ כיוון דתיקנו ליה רבנן בגאולה דמי. וכן באכילה בסוכה מביך המוציא וمبיך אחריה לישב בסוכה, ולא חשו להקדימ ברכות ישיבת סוכה מפני הפסיק שבין ברכות המוציא לאכילת הלוחם, שמאחר שבכח תקנה עושין כן אין כאן הפסיק. ואף זו נתקנו לומר אל מלך נאמן על פי הדרש, והוא בילדנו פרשת קדושים ובפרשת ואתחגן (יא), אל מהא קיש קלה בעיניך לרמ"ח תיבות יש בה, ורמ"ח אברים יש

(ז) רשיי ב מגילה כ"ג : במשנה שם אין פורסין את שמע וכו'. (ט) רבו של רשיי זיל, (ז) חסר מקים כי או כי תיבות בכ"י, ונראה שציל ש"ר יהודה בן ברזילי מפרש וכו' עין רמב"ם הלכות תפלה פ"ח מ"ה וכתגורות מייטני שם שביבא ה"מ זה בשם ר' יהודה בן ברזילי, ובכ"ם שם מכיא ה"מ היה בשם רבי יונה בשם ר' יהודה בן ברזיל, ובכ"ם בשם ר' יהודה בן ברזיל בשם ר' יהודה בן ברזיל בשם ר' יהודה בן ברזיל וכו' אמר זיל, ובגמול צו שפ' יאדר: וגהדים עמו בשפטו ומצאו סטר לפרטיו נתני וכו', איך נמצאו די טרושים להטרוט על שמע. (יא) והוא בתנמא הוזמת בוגר ט' קדושים ס' וכו', ועייש כתהודה כייה שטובה ניכך בסבולי הלcket, וכן בちなみ רבתא ט' ר' איתא: וזה הרי בגין פרשיות שבקיש יש רל"ט תיבות וכשותוף בשכמלו הרוי רמ"ח ? בתשובה התויניות חירץ ר' דניאל גאון זיל: חוסיף פוליום אל מלך נאמן וועלה למןין רמ"ח. וכן מצאיי בתניאיג (ברלין תרט"ח) סיפן ל"ג זיל: לפני המורה שמצאיי שמור לי וכו'. ניל שצריין לעונות אמן אחר עצמו ולומר אל מלך נאמן וכו'. אולם בכך ואתחנן לא נמצא בתנומא לפניו כיון ובחקין תיקון יוד: ר' טרשיין קיש ואלנו רמ"ח תיבן עם אל מלך נאמן, ובгин דלא יעכון הפסקה תקינו מהדור ש"ז ה' אלהיכם

מאימתי פרק ראשון ברכות

יונה

עזיז מושנוף

שאטה עוגנה חותם בלביס דר' גודל כוכב ווסט ג'י ימלו עכיזו יתנעלנו ונל' יוכלו לטעמו לא' מ' זקן מל'ו נדעינו פקדוז ו' ז' (ז') טרי' מלמד להלמיין וכעטיה חמלא בטnom ישבעו בנין וגור: תניא אבן כל הנזון מטהו בין צפון לדרום הויין לו בנים זרים" שנאמר (שם ז' ז') מעתים יד' ה' מעתים מחדל חלקם בחיים וצפונ'

מן יט' ומ' ק"כ ס"ה מעדר ק"ב
 על נס עמייו וקורל ק"ס וחור למלמדיו וה'כ"כ קה מhalfלן וול'
 קה חוטט לא"פ קהה מגיט המלה ווּן המפה ווּן היישין
 טהיל יוכת ותערת הסטה דlion שמתפלתך זך הוי להמתפלל
 יהומת כל' יוס יון אל לט' בגדר זוכור ומטפלל:

בל' הגזונן בטוטנו בן צפון גדרות היין לו בגים וכבריט
 שנאמור ואצטונך תמלא בטוטנו. ווּן ווּ ר'ה דוחל ליין
 לפון פון אל' קיון נוכנ' גמלוח ווּן גראט טקוקיט שמיכל ליין
 אל' נקיון ווּתומיליס צאטטעס הוּן מפל' זאמנוויה רימה גדרות
 ווּסולם נאלפון זאטמו כ. (ב) וכטולון כנדג השוער והמנועה כנדג
 התווכה דכלביב (מאל' כ. (ב) כ' נר מיל' ווּר' ווּר' וכדלהמיעין
 (ב' כ. (ב) כרואה להמתפס דילם ווּר' ווּר' להמתעל יט' סקיינק
 זאנטן פלון מונואה גדרות.

הנזכרן במאמרם מודרני וולף וטילר (בבבון וולף, עמ' 10) מזכיר את הכתוב בפתקן קרבן קדש: "לעשות רבדת שיעשה זילן" והיבאות דין אמר'ה גראט קורו ק"ה כ"ג סכ"ג מלה מלה לזרעה על מנת שיכללו בפתקן קדש צבאות ורשות אלה מלה וולף מזכיר:

ומסתעל מיה ונכונתו הות עיקר
נמצאו לנו לא יתנו
ומאי דהמקרים כל פלמה פרדית
מעריכת רצום נ��ט עירצת וכ-
ואע"ג דצעריך ג'ומר [יבין]
השביבן בנאלה
בנאלה ארבעתא דמיין. ואטמעס
טליעו פסקה מפי טאטכלינו
מעין האגוזולא קוט צפחה ענער
דאקס לנען קח מיליס כי מפheidן
ומסתעל נטרון נקייס דרכו וטעל
ימן אמחמתה נטול לא נמייס
זעיר הנזירים צילום ממש עמל

אָמֵן וְיִהְיֶה כְּלֹבֶד נְגֻרוֹס הַמְּטֻמָּה
וְנִזְבְּחַת הַמְּפֻלָּה תְּמִיקָּה לְמַר
צְדִיקָּה וְכָסָס מֶלֶךְ דָּבָר רַע וְזַמְּרָא
נְתִינָה וְטַחֲנוּתָה לְכוּן אַתְּמִיקָּה גָּמְלִימָה
בְּנֵגֶד מֶתֶת כְּדִישָׁה נְבָעַת הַשְּׂמָה
מְמֻכוֹד לְלַבְּךָ כְּפָמָקָה דְּגַנְּגָולָה
וְלֹא תְּמַלֵּא לְלַבְּךָ כְּלֹבֶד נְגֻרוֹס דְּמִיָּה.
וְשַׁעַר נְבָעוֹל עַל מָה סְמִיכָה גַּעֲלוֹס
לְזַקְנִיךְ וְלֹוֹמֶר מְהֵרָה כְּרָבָב
פְּקוּדִים עַל נְכָמָה הַמְּנוּלָה נְכָמָה
צָפָן וְהַלְּבָרְדָה כְּגַנְּגוֹלָה מְלִיכָה
דָּמִיחָה וְכוֹרָה כְּפָמָקָה וּמְמֻחָה
הַמְּכֻמָּה בְּיוֹם נְגֻמָּעָה מְלִיחָמָה וּמִן
בָּהָה מְנֻגָּנוּ עַל מְוֹרָה גְּלִמְגָן
נְרָ"ג. הַלְּבָרְדָה רְכִינָה יוֹנָה קְלוּט
נְתִין טָעַם נְמַנְגָּבָן גְּנַבָּן כָּל הַעֲשָׂוָה
לְהַוּמָרָה צְנַחַלָה צְדִיבָה מְפֻלָּמָה
עַרְבָּתָה רְסָות יְהֵי חַמְרָמָה הַלְּבָרְדָה
הַפְּקוּדִים צִיקְנָה כְּסָה יְהֵי הַכּוּרָה
בְּנֵגֶד יְהֵי נְרִיכָה וּמוֹתָמָן עַלְיָה
וּמְוֹרָמָה קְרִיטָה וּזְהַלְלָה וְהַמְּכָ"ב
עַלְיָה סְקָנְשָׁוָה מוֹכָה נְסָלָר בְּדָנָר
כְּמוֹ הַמְּנוֹגָה "גְּרִילָהָן וְלַיְהָרָה"
הַפְּמָקָה בָּן גְּנַבָּן לְמַפְלָה דְּרִין
סְמִתְחָלָה מְדֻעָמָה דְּכִילָה קְנָעוֹת
וּוֹנָה הַלְּבָרְדָה כְּפָמָקָה (ב' : 7)

כִּי זֶה דְּתַרְקֵנָה רְבָנָן ה' שְׁטוֹתִי
תִּפְתָּחָה בְּתִפְתָּחָה כְּתִפְתָּחָה
אֲרִיכְתָּא דְּמִיאָה. פְּרוּסָה וְכָפְסָקָה
לְתַקְנָה טָם הַפְּסָקָה כְּלַמְלָאוֹת סְמוּרָה
לְלַקְנָה לְלַקְנָה מְמֻלָּאָה עַל
וְהַמְּרוֹדָה לְלַקְנָה כְּלַמְלָאוֹת וְנַמְלָאָה וְגַזְעָה
עַל הַמְּמוֹדָה לְלַקְנָה כְּלַמְלָאוֹת כְּלַמְלָאוֹת
שָׂרָה מְמֻלָּאָה בְּרוּלָה וּמְקַיּוּמָה צְהַלְלָה כְּלַמְלָאוֹת
כְּלַמְלָאוֹת מְפָלָמִי מְקוֹנוֹתָה צְבִוָּן צְבִוָּן
מְפָלָמִי כְּפָרָה נְמֻקָּסָה קְלִינָה עַכְבָּדוֹת
לְגַמְנָתוֹ מְקַרְבֵּנָה קְרִבָּנוֹת הַנְּהָרָה מְוּרִיסָה
מְפָלָמִנוֹת מְקוֹנוֹתָה וּמְחוֹרָה מְמֻוקָּסָה וְנַמְלָאָה
לְמַפְלָנָה הַמְּרוֹדָה לְמַפְלָנָה חֲלִיכָה דָּעָה כְּלַמְלָאוֹת
[ה]. זֶה תְּהִיא דִּיאָאָגָּז. מְסָס 7
כְּפָקָה כְּפָקָה (ט) וּמְלָאָה וְגַזְעָה (ט) יְלִיבָה
שִׁימָוֹר חֲלוֹת מִסָּה מִסָּה וְכָלָה וְגַזְעָה יְלִיבָה
יְלִיבָה מְלָאָה גַּזְעָה וְלִיבָה וְלִיבָה

ובן יידאו עינינו וברכת המלך בכבוועו וכו' הכל
מעניין הנאולה ובן הקדיש עיקרו הוא על הנאולה
העתירה שאו יתגרול ויתքרש שם יתרברך וכברט
להזאותרים ויצמח פורקניה ויקרב משיחיה שהוא עיקר
הנאולה ולבן אפלו הספרדים שאין אומרים פסוקים
אלל מ"ט קדיש אומרים טפנוי שקדיש הוה עיקר
הנאולה ובן אף שמתחללה נתקון הקדיש בשביל
פסוקים אלו כמ"ש הרא"ש ותר"י וראיה שבשחרית
לייבא קדיש אחר נאל ישראאל וא"ב הספרדים שלא
נהגו בפסוקים אלו לא היה להם לומר קדיש ג"כ
ט"ט טפנוי קדשו של הקדיש וטפנוי שהוא עיקר
הנאולה נשאר הקדש גם אצל הספרדים (ופל"ג נרמאנס
ביבס"ל מק"ט ופס"ז מחפה לנו האlid ריק אתי נרכות למלר
ק"ט וכפเด התפללה הוציא כל כספוקיס וירלו עיניינו ג"ט
ולול נגיר מלין נהא חקאג ז' ווות הקלייט למ' החליר כלל
עיזע סס):

ט ולבן בשבתו וו"ט לא נהנו לומר אלו הפטוקים
טפנוי שאין מתפללים י"ח ברכות ונם בהם לא
הויתה היראה כל כך רשבה עצמו שומר את ישראל
זונם טפנוי שטקרדים או זמן תפלה בעוד יומם לא היו
ויראים הכל להשאר שם ואע"פ שברכת אבות תקנו
טפנוי דטוקים כמ"ש בס"ר ס"ט בזה לא חשש
ונם חשו לטרחא דעתו רואום תקירים נשר בבחול
טפנוי הטעם שבדרכו שהקדיש היו עיקר הגולה
והפטוקים שאומרים בשבת ושמרו וביו"ט וידבר משה
ובור"ה תקעו ובויה"כ כי ביום זהה ונ"ל לא ידוענו
טמי נתנו יתגאר בפ"ד בפ"י ובפ"ז :

י כתוב ורבינו הרט"א ראייתן פרדיקרים נהנו לעמץ
כשאומרים הי"ח ספוקים של ברוך ר' לעולם אמן
ואמן ומנגד יפה הוא כי נתקע במקומות חפלת הי"ח
זועל כן ראוי לעמץ בהן כמו בחפלת עכ"ל אבל
דרבניהם חולקים וס"ל ריזטר טוב לישב שלא יארדו שבזה
ייזיאים ידי חפלת שם"ע (א"ר סק"ז) וכן נהג רמזרד"ל
תנתן במרחץ לכתב לישב עד חציו קדיש (וכ"כ הונ"ה)
סק"ג נכס מפט"מ ומג"ע כתוב דין הום פ"ס הקבלה וכח
המנגן לכתמהחפלן עט הילוך מוקדם סמ"ט וח"ב מתפלל
בק"כ ונרכזות כמו שיתכרך דין יכול לומר ספוקים אלו
מטומד) :

ילא איטסקא הילכתא דنم בערבית צרייך לסתוך גאולה
לתפללה בר' יותנן (ל'): דרכן פסקו הר' ג' וודרכב"ס ספ"ז וחרא"ש והטמוד והחש"ע וז"ל הרמ"ם
ובוחפהלת הערב קורא ק"ש ומברך לפניה ולאחריה
ווטומך גאולה לחפהלה ומתחפלל וכו' עכ"ל ואין לשאול
דא"כ איך כתוב בפי"ג דין ז' ויש לו לחתפלל חפהלה
ערבית של ליל שבעת בע"ש קודם שתשקב החמה
וכן יתפלל ערבית של מוציאי שנת בשבת לפני
שתפלת ערבית רשות אין מדרקון בומנה ובכלד
שיכירה כ"ש בומנה אחד צאת הבוכבים עכ"ל וא"כ
לא

שתקנו לומר פסק קודם לתפלת ד' שפטין תחתה
(בב) ונום השכיבנו שיק לנואלה מפני שכשעב'r ה'
לנוגף את מטרים חדרו ישראל והוא מתחפלים להשי'!
שלא יתן המשחית לבא אל בתיhem לנוגף ובגנור
אותה לתפלה התקנו לומר השכיבנו ונמצא שם היא
שיכנה לנואלה וקדום החתימה אומרים ושומר
צאתינו וכו' כדי שתהייה מעין חתימה סמוך לחתימה
והסתפרדים מסיימים כי אל שומרינו ומצלינו אתה זהה
ויתר מוב דושמר היה תפלה אבל שומר עט ישראלי
הו הבטחה וכן נ"כ כי אל שומרינו הו' ג' הבטחה:

ו' בעניין הזה פטוקים ביריך ר' לשלט אמר זמן ובכו' וברכת יראו עינייט שאנט מוטיפים ראייתי לדבותינו ויל' במעמס דברים שונים הרטל (ר'): כתבו חנו שאמריהם יראו עינייט ופטוקים אחרים אחר השכיבנו נראה הויאל ותקינו לחץ רבנן הז' כל כנראה אריכתא דתקינו לחטר זה שבתוך כך יתפלל חבירו נם זהא ולא ילק' מבעז'ג' עד שיגמור כל אחד חפהתו ונם יש באותם פטוקים י"ה אוכרות כננד י"ה ברכות שכשטע' ואנג' שתקינו לחטר אותם פטוקים תקינו לחטר חתימה של יראו עינייט עכ'ל:

זה והרא"ש כתב טעם אחר זיל וטנהג זה נהגו אותן
ההמון לפוי שבמים הראשונים היו בתיהם נסיות
שלром בשדות והוא יראים להתעכבר שם עד אחר
חפלה ערבית ותקנו לומר פטוקים אלו שיש בהם
ייח אוכרות בוגר וכיו' ותקנו אח"כ ברכות ירא
עינינו וקדיש והשתא נמי שמתפלליין ערבית בבהבג'ן
לא נתבטל המנהג הראשון עכ"ל ותר"י בתבו בשם
זר"י זיל שבתחלה שהיתה חפלה ערבית רשות
הייו אמרים אלו הפטוקים וכיו' וחותמין עליהם
ואומרים קריש ויוציאין ואח"כ אע"פ שקבועה חובה
נשאר הדבר כמו המנהג הראשון ולא תהי הפסקה
בין נאלה לחתולה דכוון שמתחלת אדעתא דהכי
גבועה חובה לא מסקי הפסקה עכ"ל :

בגערו זוחבו לא טקן זשכון עב עב ח ויראה לי שבולם לדבר אחד נתכוונו והיינו דאלולי היהת תפלה ערבית רשות או אלוליא לא הייתה סיבת היראה להעקב בבהכ"ג שבשרה לא היו באים לידי כך אבל כיוון שהוא רשות גם הייתה סיבת היראה התחלו להקל בהחפה והוקשה עליהם לבלי להחפלו כלל ואמרו י"ח פטוקים אלו יוראו עינינו ויש שהחפלו תפלה שמ"ע וחוז שבחטו הטעם שבתווך כך יחפלו חבירו נם הוא וכו' כלומר עד שאלה יאמרו הפטוקים יגמור וזה תפלו והרא"ש כתוב עיקר התקנה שהיתה מפני היראה ותר"י כתבו משום רשות ותרוויו צריכי אך מיהו עכ"פ אחרי שנחפטה תקנה זו נעשה התקנה קבועה ובנאותה אריכתא דעתו וכפטוקים אלו יש הרבה מעניין נאולה